

nu her, nemlig at det aldrig var lykkedes i England.

Det, at det er lykkedes én eneste gang i hele verden, i ét eneste tilfælde og altså i USA, er så det, man lægger til grund for at foreslå det her, og det er så det, man lægger til grund for at sige, at der snarest muligt bør iværksættes denne her ægsortering i Danmark for at bidrage til barnets overlevelse.

Jeg synes simpelt hen, at det er uanstændigt over for en familie at sige, at det kan bidrage til barnets overlevelse, såfremt nærværende lovforslag vedtages, når ministeren ved, at der i hele verdenshistorien kun er ét tilfælde, hvor det her er lykkedes. Og så vil man næsten love familien her, at det bidrager til barnets overlevelse, bare det her lovforslag bliver vedtaget. Jeg synes simpelt hen, at det er under lavmålet.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Så er vi to, der synes, det er under lavmålet, for jeg må sige helt ærligt, at jeg synes, der argumenteres i den grad uanstændigt, når man forsøger at skabe det indtryk, at det nærmest er regeringen, der har diagnosticeret de konkrete tilfælde og nu ved lov fremmer en bestemt diagnose og en bestemt behandling.

Intet kan jo være så langt fra virkeligheden. Situationen er jo den, at der her er tale om en kendt teknologi, der har været ibrugtaget med succes. Der er en konkret sag, et konkret forældrepår, som har været i undersøgelse, og hvor landets højeste sundhedsfaglige sagkundskab har vurderet, at ud fra et sæt lægefaglige kriterier er der altså en sag her, hvor det er værd at gøre det forsøg, som så viser sig ikke at kunne rummes inden for lovens rammer.

Det er sådan set det, vi diskuterer nu. Det er helt urimeligt, at vi nu skal føre en diskussion i Folketinget, der handler om et bestemt barns sygdom og et bestemt barns mulighed for helbredelse. Det er altså fru Tove Videbæk, der trækker debatten ned på det niveau.

Så kan jeg forstå, og det beklager jeg, at det ikke er korrekt, at fru Tove Videbæk har taget det udgangspunkt under første behandling, jeg før omtalte. Så lad os ikke skændes mere om det. Lad os bare konstatere, at det jo for så vidt er irrelevant i forhold til en etisk politisk afvejning af, om vi vil åbne det her legale rum, ja eller nej.

(Kort bemærkning).

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Jeg vil bare først tilkendegive, at Socialdemokraterne faktisk mener, at der har været stillet en del spørgsmål i udvalget, som er blevet besvaret af ministeren. Vi har fået belyst sagen fra ende til måske ikke ligefrem anden, for der er stadig væk nye spørgsmål, der er blevet stillet, men vi mener, at der ikke er kommet noget nyt, der i hvert fald har ændret på vores holdning til denne her sag.

Derfor vil jeg egentlig mest have ministeren til at bekræfte, at selv om der måske kun er ét konkret eksempel på, at et barn er født med den samme vævstype som et nulevende sygt barn, og at man efterfølgende har haft succes med at behandle det syge barn med det nye barn, så har der alligevel været flere eksempler på, at det jo rent faktisk er lykkedes at få bragt børn til verden, som har en forligelig vævstype, men af forskellige årsager har man måske ikke haft brug for at fuldføre behandlingen.

Derudover vil jeg også gerne have ministeren til at bekræfte, at det, vi også har fået frem under udvalgsbehandlingen, er, at ingen af de to typer behandling, dvs. det at foretage ægsortering med henblik på at finde et æg, der har en forligelig vævstype, og den type behandling, der hedder, at man laver en donation af stamceller eller knoglemarvsceller, jo er nye typer behandling, men tværtimod bygger på erfaringsgrundlag, der både rækker 5, 10 og 30 år tilbage i tiden.

(Kort bemærkning).

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg kan til fulde bekræfte alt, hvad fru Sophie Hæstorp Andersen her sagde, nemlig at der styk for styk, hvis man ser behandlingen som sådan en sammenhængende kæde, led for led jo er tale om kendt teknologi, som har været succesrigt afprøvet, og som for store deles vedkommende jo også er en integreret del af de behandlingstilbud, der gives, ikke bare her, men også andre steder. Det kan jeg til fulde bekræfte.

Jeg kan også bekræfte det, der lå sådan under spørgsmålet, nemlig at der jo ikke her er tale om at lave en lovgivning for kun én bestemt person, én bestemt situation. Det er jo Sundhedsstyrelsens vurdering, at der årligt vil være i størrelsesordenen fire, fem, seks sager i Danmark af denne her karakter, hvoraf vel omkring halvdelen vil opfylde det, der i dag er lovens grundlæg-